

[J. Chr. Jensen.]

blev lønnet paa anden Maade end med den faste Løn, de fik. Derved vilde deres Tilsyn være blevet af en helt anden uafhængig og uangribelig Karakter, end det har været ved den fortvivlede Ordning, som dette System stadig har medført.

Det viser sig da ogsaa, at Rigsdagen gentagne Gange har beskæftiget sig med denne Sag, og jeg vil gerne — saa kort, som det er mig muligt — omtale dette, da det har uhyre Interesse at se, hvor stor Opmærksomhed denne Sag har vakt i den lovgivende Forsamling, uden at der til i Dag er truffet nogen anden Ordning end den, der har bestaaet, som sagt, fra Enevældens Tid. Det har Interesse at se, alene ud fra det Synspunkt, at man ikke maa forudsætte, at Tingets Medlemmer, end ikke de, der bliver valgt ind i det Udvalg, som jeg senere vil tillade mig at foreslaa Sagen henvist til, vil gøre det umaadelige Arbejde, som det er at gaa tilbage gennem Tiderne og se, hvorledes denne Sag har udviklet sig.

Fra 1856, da den midlertidige Ordning blev indført, ser man ikke meget til Sagen, før man naar til Rigsdagssamlingen 1890—91. I denne Samling rejser det daværende konservative Medlem Lars Dinesen Sagen; han kræver med stor Kraft en samlet Autoritet for hele Statens civile Bygningsvæsen. Den daværende Indenrigsminister Ingerslev maatte erkende, at den Ordning, man havde, og som jo var midlertidig, ikke var god, og han udtalte, at han meget gerne vilde medvirke til en Ændring, hvorved man kom bort fra det fortvivlede Lønningssystem — det var særlig det, der ogsaa den Gang var paa Tale. Der kom imidlertid ikke noget ud af Sagen den Gang. Men i 1892—93 rejser det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, som fremdeles er Medlem af dette høje Ting, Sagen med endnu større Styrke, end Lars Dinesen havde rejst den 2 Aar i Forvejen. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard tager sit Udgangspunkt fra en Bevilling paa 2 000 Kr., som var foreslaaet af Indenrigsminister Ingerslev til en af Bygningsinspektørernes Konduktører og til Kontorhold. Denne Bevilling paa 2 000 Kr. — en sølle Bevilling efter de Forhold, vi nu regner med — nægtede det ærede Medlem Hr. N. Neergaard som Formand for Flertallet at gaa med til, og han vilde paa Basis af dette fremtvinge en Nyordning af hele Systemet. Ministeren lovede at tage Spørgsmaalet op til alvorlig Behandling. Det ærede Medlem udtalte derefter sin Glæde

over Ministerens Udtalelser og over, at vi nu kom bort fra de fortvivlede Forhold, siger det ærede Medlem, og forsikrede, at Bestræbelser i den Retning aldrig vilde savne Medvirkning fra Tingets Side. Det ærede Medlem siger yderligere, hvad jeg gerne med Formandens Tilladelse vil citere:

„Vi staar aldeles værgeløse overfor de Summer, der foreslaas til forskellige Byggeforetagender, og der bliver ingen Forandring i disse Forhold, før vi faar en fuldstændig Forandring paa dette Punkt.“

Ved Finanslovens tredie Behandling blev Bevillingen nedsat fra 2 000 til 1 000 Kr. med en Bemærkning af det ærede Medlem, der gik ud paa, at naar man gjorde det, var det egentlig ikke for de 1 000 Kr.s Skyld, men for at markere, at man vilde holde Spørgsmaalet aabent.

I 1893 fremkom saa Indenrigsminister Ingerslev med et Lovforslag. Efter dette skulde Bygningsinspektørinstitutionen ophæves, og der skulde i Stedet oprettes et Bygningsdirektorat, som skulde have den fornødne tekniske Sagkundskab. Efter meget indgaaende Behandling i dette høje Ting blev Lovforslaget paa Forslag af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard henvist til Finansudvalget. Der kom imidlertid ikke noget ud af det. Men 2 Aar efter fremsatte Indenrigsminister Ingerslev det samme Forslag paa ny, og efter en formentlig velmenende, i hvert Fald meget imødekommende Debat henvistes Sagen igen til et Udvalg. Nu var det ikke det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, der havde Ordførerskabet; det var det tidligere Medlem af dette høje Ting Hr. J. C. Christensen, der foreslog Sagen henvist til et Udvalg. I dette Udvalg laa saa Sagen igen i 2 Aar, til 1897—98, hvor Ministeren fremsatte Forslaget paa ny. Efter en lige saa velvillig Behandling blev Sagen atter henvist til Udvalg. Der kom ingenting ud af det, men saa er der Ro om Sagen igen i 10 Aar. Efter disse 10 Aar fremsættes Spørgsmaalet paa ny af Venstres daværende Minister for offentlige Arbejder Høgsbro. I Samlingen 1907—08 blev Forslaget fremsat i en lidt ændret Skikkelse, men egentlig ikke væsentlig forskellig fra de tidligere Forslag, som havde været forelagt her i Tinget. Forslaget henvistes igen til et Udvalg, og den 20. Maj 1908 afgaves der en meget omfattende Betænkning. Alle uden Undtagelse var enige om, at en Ændring var paakrævet. Ikke desto mindre kom der intet ud af det. Men næste Aar, i Samlingen 1908—09, fremsatte en ny Venstreminister, daværende Minister for offentlige